

Nagyon szomorúnak tartom azt a friss hírt, amit az imént egy lengyel nyelvű honlapon találtam. Ezekben a hetekben Varsó közelében huszonöt lengyel orvos vesz részt egy ingyenes angol nyelvtanfolyamon, azzal a céllal, hogy háziorvosi állást kapjanak Nagy-Britanniában. A tanfolyam költségeit a brit egészségügyi minisztérium fizeti. A brit hatóság közleménye szerint a szigetország egészségügye kétségbeejtő helyzetben van, mert több száz körzetben egyáltalán nincs háziorvos, és a brit orvoshiány miatt évek óta esély sincs az üres helyek betöltésére. A londoni orvosi kamara figyelmeztette Theresa May miniszterelnököt, hogy Nagy-Britanniában az állami egészségügy öt éven belül összeomlik, ha nem érkeznek nagy számban külföldi orvosok és ápolónők. Kidolgozott elképzelésük szerint három éven belül ötszáz orvost importálnak, elsősorban Kelet-Európából. Mivel az érkező orvosok számára elengedhetetlen az angol nyelv ismerete, a britek ingyenes tanfolyamokat szerveznek a célba vett országokban. Az angol nyelvtudás azért is nélkülözhetetlen, mert az elmúlt években többször is megtörtént, hogy angolul nem beszélő, sebtében vendégmunkára behívott doktorok hibás diagnózist állítottak fel azért, mert nem értették a páciens mondatait.

Mennyit keresnek majd a megélhetési alapon elcsábított, összetoborzott kelet-közép-európai orvosok? A most angolul tanuló huszonöt orvos fejenként évi hetvenezer fontot fog keresni, vagyis átszámítva több mint huszonnégymillió forintot, azaz havonta kétmillió forintot. Cseppet sem meglepő módon ez nagyságrendekkel több, mint a lengyelországi orvosi fizetés... Ráadásul a britek ígérete szerint a fizetés két év után hetvenezer fontról kilencvenezerre emelkedik, három év után pedig tízezer font hűségjutalmat osztanak a dokiknak. Éppenséggel a már most Nagy-Britanniában dolgozó háziorvosok emiatt zúgolódnak, ugyanis az ő átlagfizetésük ennél alacsonyabb.

Ismétlem, véleményem szerint ez az egész ügy nagyon szomorú. Egyrészt kiábrándító, hogy a hatvannégymillió lakosságú Egyesült Krályság képtelen „házon belül” megfelelő számú orvost előteremteni – az ottani társadalomból nem kerül ki kellő mennyiségű elhivatott szakember. Még az ott kapható magas fizetésért sem... A pakisztáni és egyéb bevándorlók millióiból nem teremnek megfelelő létszámban orvosok, magasan képzett szakemberek, értelmiségiek? Abból a népcsoportból, társadalmi rétegből „csak” fizikai munkások tömkelege lép elő (takarítók, konyhai személyzet, pultosok, rakodómunkások, sofőrök), főként pedig munkanélküliek? Másrészt az is kiábrándító, hogy Kelet-Közép-Európában könnyű orvosokat toborozni vendégmunkásnak – évi 70-90 ezer fontért bármelyik ukrán, román, magyar vagy lengyel orvos ugrik. Akárhogyan is, megalázó lehet egy ápolónőnek vagy egy orvosnak az a tudat, hogy az életét, a szaktudását bármikor megvásárolhatják kilóra. Tudom, idealista vagyok és maradi, de azt is szomorúnak és igazságtalannak találom, hogy példának okáért a most Varsó környékén

angolul tanuló huszonöt lengyel orvos nem a saját népét fogja gyógyítani, hanem egy pénzesebb ország lakosait. Igen, ez igazságtalan, hiszen azt a huszonöt dokit a lengyel adófizetők pénzén tanították a lengyel orvosi egyetemen – a lengyel társadalom azért működteti az egyetemet, azért képeznek ki ott embereket, hogy legyen, aki gondoskodhat az ottani betegekről. És e logika mentén azt is szomorúnak fogom tartani, ha a lengyel egészségügyi minisztérium pedig keletebből, a volt szovjet köztársaságokból vagy a Közel-Keletről toboroz orvosokat a lengyel orvoshiány enyhítésére, a lengyel közellátás fenntartására. Hiszen egy kazah, moldáv vagy libanoni orvosnak a lengyelországi életkörülmények és fizetések ugyanúgy a Kánaánt jelentik, mint egy lengyel vagy magyar munkavállalónak az angol csúcsfizetés... Egyébként ebben az egész nyelvtanfolyamos ügyben az a legfaramucibb, hogy Theresa May kormányfő a minap bejelentette: korlátozni kívánja a külföldiek munkavállalási lehetőségeit Nagy-Britanniában. Akkor most hogyan is van ez? A büszke britek öntudatosan mindent megoldanak önerőből – de ötszáz lengyel, magyar vagy szlovák orvos azért jöhet?

Mindeközben a lengyel belpolitikai életben nem szűnik a békétlenség. A balliberális ellenzék ugyan felfüggesztette majdnem egy hónapja tartó parlamenti tüntetését, ennek ellenére a válság nem oldódott meg, legfeljebb csillapodott. A parlamenti tüntetés egészen pontosan abból állt, hogy ellenzéki politikusok egy csoportja megszállta az üléstermet, tiltakozásul azért, mert a kormánypárti házelnök korlátozni akarta az ülésekre beengedhető újságírók létszámát. A múlt év végén a szenátus megszavazta a 2017-es költségvetést, és múlt pénteken Andrzej Duda köztársasági elnök aláírta a törvényt. Groteszk módon ez újabb parttalan vitát szült: az ellenzék most megkérdőjelezi a költségvetés legitimitását, mivel azt nem a Szejm üléstermében, az ellenzéki pártok képviselőinek jelenlétében fogadták el december végén, hanem egy különteremben, ahol csak a kormánypártiak foglaltak helyett. Ennek oka éppen az volt, hogy az ellenzék megszállva tartotta az üléstermet. Vagyis az ellenzék most amiatt tiltakozik, hogy az ellenzék miatt nem lehetett bemenni az ülésterembe. Vicces, igaz?

A kormányzó PiS elnöke, Jaroslaw Kaczynski szerint büntetőjogi felelősség terheli azokat az ellenzéki politikusokat, akik megszállták a parlament üléstermét. Az ellenzék hangadói pedig arról beszélnek, hogy a nyolcvanas évekhez hasonló utcai tüntetések lesznek, ha „tovább csorbul a demokrácia”. A Szejm marsallja január 25-ére tűzte ki a következő parlamenti ülésszakot, abban a reményben, hogy az ellenzék ezúttal nem teszi lehetetlenné a tanácskozást.

Legutóbbi cikkem végén arról tudósítottam, hogy a lengyelországi Przemysl erőrendszerszerhez tartozó Borek erődnél felavatták az első világháborús 5. honvéd gyalogezerd magyar

katonáinak emléktábláját. Ezt a hírt most kiegészítem néhány érdekes adattal. A javarészt hódmezővásárhelyi és szegedi katonákból álló gyalogezred 1914. szeptember 16. és 1915. március 22. között százhatvan napig harcolt az ellenséges túlerő szorításában. A honvédek 1914. december 15. és 18. között sikeres kitörést hajtottak végre Cisowa és Bircza között. A Paportenka magaslaton 1914. december 16-án aratott győzelmük az ezred emléknapijává vált. A Szegedi Napló tudósításai szerint a Nagy Háború során a gyalogezred 8754 katonája járta meg a harctereket, közülük 185 tiszt és 972 honvéd elesett vagy eltűnt. A lengyelek mindvégig megőrizték az ott harcoló magyar katonák emlékét, még abban a korszakban is, amikor ezt hivatalosan tiltották.